

δλή μου την καρδιά τη χρυσή άλυσιδα γιά να την πιάς στη θυμωμένη φίλη σου και να κερδίσεις πάλι την αγάπη της.

Ο Κτησίος άκούοντας τα λόγια αυτά έμεινε άνα άποβολωμένος. Γιά μιά στιγμή σκέφτηκε να ξεράσει την Πλαγκώνα και να μείνει με την Βασιλίδα. Μά πάλι δών το παρόφθασε και σέ λίγο έφρανε, πέφτοντάς μαζί του π' έσεινο τόν άνεπιτήρητο θησαυρό.

Σάν έφρασε στον Πειραιά δ Κτησίος φέρτασε σ' ένα χαμάλη τέ βαρειά άλυσιδα της Βασιλίδος και δίχως να χάνη καρδία, άνέβηκε στην έξουομένη πόλη του Περιολή και τράβηξε δλόδια στό σπίτι της Πλαγκώνας.

Όταν τόν είδαν οι Σέσθος οι δούλοι θάλησαν να λύσουν τους μαντρόσυλλογος, μά δ Κτησίος μ' έπιταστική απνή τους είπας :

— Πηγαίνετε με δλόδια στην καρδιά σας. Να, ή άλυσιδα της Βασιλίδος, πού μοδ έζησε.

— Έλα άγοπημένο μου ! φώναξε ή Πλαγκών τρέχοντας στην πόρτα π' άνοιγοντας λοχταριμένη την άγκυλιά της. Έφάνη ακηή και σκληρή σέ όνα και π' έμαρα να έποσφίξει, καλή μου καρδιά ! Είχες άγαπήσει την Βασιλίδα, μά με τό δληρη σου, γιατί άξίζει πού πολύ από μένα, είνε άνεπιτήρητη γυναικία. Ό,τι έμαρα έσεινή γιά τό χατίρι σου, ποτέ δά θα τόωνα έγά. Είνε εύγενική καρδιά ή Βασιλίδος και είχες τρέξος τήν άγαπής. Έλα να σέ φιλήσω.

Ένα έλαφρό ρόδιωμα φάνηκε στό μάτια της Πλαγκώνας. Ήταν ή τελευταία άστραπή της Ζηλοστίας της, πού έθριβου. Ύστερα από λίγο καιρό ή Βασιλίδα λάβαινε στή Σάρο αυτό τό γράμμα :

« Πλαγκών ή Μιλησία τη Σαμία Βασιλίδα χαίρειν. Έδωκες στον Κτησία τη χρυσή σου άλυσιδα, πού ήταν δ μένος σου πλούτος. Ή πράξη σου αυτή με κάνει να νοιώθω άπεριόριστη φίλια σ' εμένα, πού τόσο πριν σέ μισούσα. Θά σου πώ μωμ π' έγά άλλο ένα πιά πούδωμο. Άφου άγάπησες τόσο τον Κτησία πούλωση τό σπίτι σου π' έλα έδώ. Τό μαγαζί μου θά είνε και δικό σου. Οι δούλοι μου τό ίδιο. Θά τό έχουμε δια κοινά, άκόμη και τόν Κτησία μας. Ότες έγά ούτε έου μπορέσω να ζήσουμε χωρίς τόν Κτησία. Δε ζήσουμε λοιπόν και οι τρεις μαζί. Σε περιμένω ».

Μετά δύο μήνες ή Βασιλίδος της Σάμου έφρασε στό σπίτι της Πλαγκώνας. Από μολόρια φορτωμένα χρυσάφι άπολυθοσαν. Ή Πλαγκών άφου τέ φίλησε στό μάκωπο, τήν έφερε προς τήν κάμωρη του Κτησία.

Ο Κτησίος μόλις τήν είδε άφή πει μιά πρηνή έπιλήξεσας.

— Δόν τέ γνωρίζεις ; φώναε ή Πλαγκών. Τόσο εύκολα ξεχνάς. Σήσω π' άγάλλασέ την και μόν κόνης σά να τέ βλέπεις πρώτη φορά.

Άγκαλιάστησαν π' οι τρεις τους και φιλιούνταν άόρταστα.

Έζησαν και οι τρεις μαζί εύτυχισμένοι και χαρούμενοι σάν Όλοήμεροι Θεοί.

Στό βάθος του μήνου έστησαν ένα μεγάλο άγαλμα της Άφροδίτης. Είκοσι δαμάδες θυσίασαν στον Έρμη και άκατό ζευγάρια περισσευών στην Άφροδίτη.

Αυτή είνε ή ίστορία της Πλαγκώνας της Μιλησίας, όπως τέ διηγούντο στό συμπόσιό τους οι Άθηναίοι στην έποχή του Περιολή.

(Άπό τό Γαλλικό)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΡΑΚΙΑ

Κρητική παράδοση

Οι Τοθρημοί είχαν φτάσει στην Κρήτη, μά οι Βενετσιάνοι δάν τό έβρανε. Πάντα όμος τους περιέμεναν π' ήσανε μαντερισμένοι όλοι μέσα στην Κορακία. Μέσα και ήσανε π' οι γυναίκες, οι Φράγμασες. Και ή μά έπλαθε, ή άλλη ύφαινε, άλλη έμαγούρευε... Σε μιά στιγμή άκουσε τέ άνήμη ένός κρητιστού π' ήσανον έπι πού γύριζε «τοθρη ! τοθρη ! τοθρη !»

Παράξενο πράγμα !... Όλοι αμυδιόσασαν. Άφροσφόντα... Μά ή άνήμη τό σκοπό της. Βάνουν τό κορίτσι και τέ λαδώνει, άρχικά και πάλι π' άνήμεις μά τίποτε... Ή άνήμη έλεγε πάλι τό ίδιο. Έπισήκανε στην έννοια π' ένος άνέβηκε πάνω στό σάβλασο π' έπέταξε. Τι βλέπεις ; Ή θάλασσα γεμάτη καράβια ! Τι άλλο μορδούσανε νάσανε παρά Τούρκομα ; Όπου φύνει-φύνει τότε... Έφύγαν παταξί με πατά σι π' από τέ βιάση τους έλημονήσανε μιά άνεχονοπόδα, πού έκοιμάτο έσεινή την ώρα. Οι Τοθρημοί ήθανε σά λιγάκι και τήν εύρέσανε και τήν πήσανε. Λένε πώς ήτανε πού μεγάλόσωμη νέα. Γι' αυτό και ή γενιά της σέματ' άκόμη και βγάξει τό καλύτερο και όμορφότερο παλληκάριο μέσ' στους Τούρκομα της Βιάννος—γιατί πρέπει να έξερτε Τοθρημοί τήν έμνερεσή. Κ' οι Τοθρημοί πού κατέγονται άπ' αυτή λέγονται «Ραϊνίδες» !... Ίωάννης Κονδυλάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Έλληνικά έπίθετα. Ή συναγρίδα και ή έμπνευσις τού Λουκά Νάκου. Ένας λιχουδίκος... έπιτάριος. Όπου τρώει και ή... σταφίδα. Άπό πού άρχισε την έπίθεση δ Παγκάλος. Πώς παρητύντο με φέρη δ Γενικοί Γραμματείς τών Ύπουργείων. Κορομηλάς και Νέγρης.

Πρό καιρού τό «Μπουσέτο» άνέγραψαν μιά σειράν ελληνικών όνομάτων πού είχαν τορκιακή προέλευση όπως π. χ. Δεμερτζής, πού σημαίνει «αιδερός», Καφαντάρης, πού σημαίνει «χοιδομένος» κ.λ.π.

Σήμερα δημοσιεύουμε πάλι μιά σειρά ελληνικών έπίθετων. πού είνε φημασμένα από λέξεις βουλγαρικές. Και ίδου : Βοζίκης ; Χριστούγεννος. Άπό τό βουλγαρικό «Μπόζικ» ; Χριστούγεννα.

Ρέντης ; Τρίστη ; Άπό τό βουλγαρικό «Ρένταμ» ; Τρίβα. Μπουζάνης, (καθηγητής έν Θεσσαλονίκη έν Τριπόλεω ; και άδελφός του άλλου διασημού της «Εφημερίδος των Βαλκανίων» της Θεσσαλονίκης) ; Πασχάλης. Άπ' τό Μπουζάνα ; Πασχάλι και Μπουζάνια ; Πασχάλοβα, όπως λέγεται ή «παπαρούνα» στή Μακεδονία.

Ρακτιβάν ; Ράικος Ίβάν κατά σύμπτωση. Όνομα σοναντώμενον στό βουλγαρικόμα χωριά του κάμπου της Βεργίας. Γκότσης ; Γκοτσίτης. Χαϊδευτιών του Γεωργίου Γκότσης και Γκότσης βουλγαρικής.

Γκλαβας ; Κεφαλή. Έκ του βουλγαρικού «γκλάβα» ; κεφαλή. Αραγούμης από τό Αράγ, Αραγοίος π. λ. π. (Σ. «ΝΠΟΥΚ»). Τό άληθινον όνομα των Αραγούμηων είνε «Αναούμας». (Ο μακροίτη, όμο ; Στέφανος Αραγούμης προς εύφροσιν, προσέθεσε τό (Ρ) Άκώτεροι συγγενείς του Αραγομή, υπάρχουν άκόμα στό Βογατιών της Μακεδονίας, οι όποιοι όμο ; διατηρούν τό παλιό τό όνομα ; «Αραγούμας».

Όταν πρό του Βαλκανικού πολέμου έθεσπίστηκε τό Νέο Σύνταγμα, γιά να πανηγυριστή «επε τε γεγονός, έδόθημε μέσα γάμο, σέ όποιο παρετέθη και μιά συναγρίδα τεραστίων διαστάσεων ή όποία έμαριν έντεκόσιον σέ δλου.

Κ' ένδ τό Σύνταγμα ένέπνευσε τόσους και τόσους πολιτιολόγους, ή συναγρίδα ένέπνευσε ένα των συνταγματώνων, τόν βουλευτή π. Λουκά Νάκου, δ όποιος άπύγαλε τό παρακάτω ποίημα προς τέμνη τέ... «Ιστορικής ήμέρας» όπως είνε :

«Ο μακαρίτης δ ίχθύς, δ ένδον των έντέρων, όσπερ έν τόπω χλωροφ ταφής μετά ένδον, αυτός δ εις ύπουρηκάς κατερχθείς κοιλίας, όσπερ προύπολοισμός κλεινής επικρατίας, ένά ένδοντος χωνιούθι, δ φίλος σ π μ β ο υ λ η τ α ι άντι έπισηφισίας άφθόνου σίνου δάται» !...

Ήσαν άρχές του 1923. Ή συνδιάσωση της Ασιζάνης άγανόζτανε να συμβάσση τις αδιόλλατες ελληνοτορκιακές διαφοράς. Ή κατάσταση ήταν έπιφύδης εύφρασης. Ο ελληνικός στρατός του Έβρου ήταν έτοιμος. Στή Θεσσαλονίκη συνεμροτούντο πολεμικά συμβόλια.

Σε μιά τέτοια στιγμή παρουσιάστηκαν οι ρηκόρω των έφημερίδων ένάπουν του Παγκάλου, πού ήσαν τότε άρχιστοφηγος π' ένος συντάκτης γιά να προλάβη τους άλλους και να πώη τον καλύτερο πληροφωρημένο. ρώτησε :

— Έμαθα π. στρατηγέ δι άρχίζεις κατ' ατέα ή έπίθεσις στον Έβρο. Άπό πού θα τήν άρχίζεις ;

Οι άλλοι συντάκτες έβραναν κατάπληκτοι.

Ο Παγκάλος συοφροσώθηκε, γούλωσε τό μάτια του, έγινε οσοδ όθρηλό και πού άρχισε μοναγίζοντας :

— Άπό σένα, άνήμη, και τώρα μάλιστα. Έμπρός ! Και τόν πέταξε έξω !...

Πριν δ μακαρίτης Προσβυτής Κορομηλάς γίνε, έπί Βενιζέλου 1909, Ύπουργός των Οικονομικών, είχε χρηματίσει και δλίγα ψευγάρια Γενικά Γραμματέας του Ύπουργείου των Οικονομικών.

Κάποτε, όταν δ Ύπουργός, μακαρίτης έπίσης ήμέρα, Νέγρης, έζητησε να του διαμφορηγή τις ιδέες και προβλήμας του, γιά τόν φόρο της σταφίδας, δ Κορομηλάς σηκόθηκε φορημασμένος και του είπας :

— Και τέ ξέρετε οτις από σταφίδα ;

Άμέσως δέ, τήν ίδια ήμέρα, παρητήη από Γεν. Γραμματέας του Ύπουργείου. Κατόμν αυτού δ Νέγρης άσσειζόμενος έλεγε σχετικάς :

— Άγι να τρώη δ Κορομηλάς τήν σταφίδα, έφαγε... ή σταφίδα τόν Κορομηλά !